

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Alina Siatecka

Sędziowie: SO Agata Adamczewska (spr.)

SR del. do SO Katarzyna Stolarek

Protokolant: st. prot. sąd. Karolina Tomiak

przy udziale Prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej del do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Hildebrandt

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2015 r.

sprawy **P. W.** oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Nowym Tomyślu

z dnia 15 lipca 2014 roku, sygn. akt. VII K 971/13

1. na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. prostuje oczywistą omyłkę pisarską popełnioną w punkcie 1 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce słowa: „(stu)” wpisuje słowo: „(dwustu)” i w miejsce słowa: „(dwadzieścia)” wpisuje słowo: „(dziesięć)”;
2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;
3. zasądza od oskarżonego P. W. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w 1/2 części, tj. w wysokości 25 złotych, w pozostałej części obciążając nimi Skarb Państwa i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 200 zł.

Katarzyna Stolarek Alina Siatecka Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 lipca 2014r. Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim VII Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w N. uznał oskarżonego P. W. za winnego tego, że w dniu 14 grudnia 2010r. w N., powiat (...), województwo (...), działając jako prezes zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził A. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) w błąd co do zamiaru zapłaty i możliwości wywiązania się z zobowiązań za zakupiony towar w postaci oleju napędowego, na który została wystawiona faktura VAT nr (...) na kwotę 2.235,00 zł z odtroczonym terminem płatności i doprowadził w ten sposób A. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości sprzedanego towaru w kwocie 2.235,00 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za występki ten, przy zastosowaniu poprzez art. 295 § 1 k.k. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, wymierzył oskarżonemu karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Sąd Rejonowy w punkcie 2 wyroku zawarł rozstrzygnięcie o kosztach sądowych.

Apelacje od powyższego złożyli prokurator i oskarżony.

Prokurator zaskarżył orzeczenie Sądu Rejonowego w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając rozstrzygnięciu obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. poprzez wadliwe sformułowanie rozstrzygnięcia co do kary i wymierzenie P. W. za przypisany występki z art. 286 § 1 k.k. kary 200 (stu) stawek dziennych grzywny po 10 (dwadzieścia) złotych każda, co doprowadziło do zaistnienia w treści wyroku sprzeczności uniemożliwiającej jego wykonanie.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Grodzisku Wielkopolskim do ponownego rozpoznania.

Oskarżony zaskarżył orzeczenie Sądu Rejonowego w całości na swoją korzyść, zarzucając rozstrzygnięciu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k., a to przez jego niewłaściwą interpretację i uznanie, że oskarżony wyczerpał swym zachowaniem znamiona tego przepisu, podczas, gdy nie spełnił tych przesłanek, a zawarta umowa była zwyczajną umową cywilną pożyczki, która z opóźnieniem została zwrócona, a sam rzekomy pokrzywdzony wycofał się ze sprawy,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a przejawiał się w przyjęciu, że oskarżony dokonał oszustwa i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego, przyjęciu, że oskarżony przysporzył sobie korzyści majątkowej, w przyjęciu za ustalone faktów bez dostatecznej ku temu podstawy w materiale dowodowym i nietrafności przyjętych kryteriów oceny.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżony wniósł, by Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok, orzekł odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnił P. W. od zarzutu popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Obie apelacje okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Apelacja oczywiście bezzasadna, o której mowa w art. 457 § 2 k.p.k., to taka apelacja, co do której w sposób oczywisty brak jest wątpliwości co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 k.p.k. oraz art. 439 k.p.k., a ponadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k., a żadne z uchybień, które zostały podniesione w środku odwoławczym nie jest trafne. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji prokuratora zauważyć należy, że całkowicie poza sporem pozostaje fakt, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo sformułował w wyroku orzeczenie o karze grzywny, podając słowne wartości jej wysokości odmienne od tych, wskazanych kwotowo. W ocenie Sądu Okręgowego jednak nie można zgodzić się z apelującym prokuratorem, że błąd ten stanowi o sprzeczności w treści wyroku, uniemożliwiającej jego wykonanie, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Jako niemożność wykonania orzeczenia należy rozumieć taką sytuację, w której istnieją dwie lub więcej „wersje interpretacyjne” orzeczenia, a żadnej z nich nie da się wykluczyć. Oczywiście, uzasadnienie orzeczenia stanowi oddzielny od wyroku byt, jednak w okolicznościach niniejszej sprawy, jego lektura pozwala na wykluczenie jednej z dwóch wersji rozumienia rozstrzygnięcia. W związku z tym, że wyrok został sporządzony w wyniku edycji komputerowej tekstu, zrozumieliśmy jest, w obliczu pisemnego uzasadnienia wyroku, że słowny zapis liczby stawek dziennych grzywny i wysokości jednej stawki, stanowił omyłkowe przekopowanie tekstu, ze wzoru, na którym edytujący pracował. W tych okolicznościach Sąd odwoławczy uznał, że błędny zapis rozstrzygnięcia nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej, a oczywistą omyłką pisarską, której dopuścił się Sąd Rejonowy, a która mogła zostać sprostowana w trybie art. 105 § 2 k.p.k. przez Sąd Okręgowy.

Przechodząc do apelacji własnej oskarżonego, Sąd II instancji uznał, że nie zasługuje ona na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w sposób właściwy, a w związku z tym wnikliwy i skrupulatny przeprowadził postępowanie dowodowe i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał zarówno sprawstwo jak i winę oskarżonej. Wbrew twierdzeniom apelującego, ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 i 7 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Swoje stanowisko Sąd I instancji w sposób szczegółowy i przekonujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu. Uzasadnienie to jako pełne, jasne i logiczne, odpowiada wymogom z art. 424 k.p.k., umożliwiając kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Jeżeli natomiast ustawa stwarza tylko fakultatywną możliwość zastosowania określonego przepisu prawa materialnego, to przez niezastosowanie tego przepisu sąd nie dopuszcza się "obrazy przepisu prawa materialnego", natomiast w takim przypadku mogą występować warunki do stawiania wyrokowi zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz rażącej niewspółmierności kary (vide: SN I KR 65/77, OSNPG 1977, nr 10, poz. 90). Stwierdzić w związku z tym należy, że P. W., mimo, że formułuje zarzut obrazy art. 286 § 1 k.k., de facto kwestionuje ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Błędne ustalenia faktyczne mogą zatem powstać w dwóch sytuacjach, a mianowicie: gdy sąd orzekający dokonał nieprawidłowej oceny zgromadzonych dowodów albo co prawda gdy poprawnie oceniono materiał dowodowy (co do wiarygodności poszczególnych dowodów), lecz na skutek wadliwego rozumowania wyciągnięto błędne wnioski. W przedmiotowej sprawie żaden z tych przypadków nie miał miejsca, a apelacja oskarżonego zawiera wyłącznie gołosłowną i całkowicie subiektywną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Słusznie przyjął Sąd I instancji, a swoje stanowisko należycie uargumentował, że P. W. swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. i to zarówno znamiona strony przedmiotowej, jak i podmiotowej. Prawidłowo zatem wykazano oskarżonemu zamiar popełnienia przestępstwa oszustwa, uznano, że rozporządzenie przez A. M. mieniem nosi cechy rozporządzenia niekorzystnego (zwłaszcza gdy weźmie się pod uwagę długość czasu, kiedy pokrzywdzony pozostawał bez zapłaty oraz koszty materialne i niematerialne, jakie ponosił dochodząc swego roszczenia). Podkreślić z naciskiem należy, że zwrot wyłudzonej kwoty i dalsze finansowe wyrównanie A. M. strat należy rozpatrywać tylko i wyłącznie w kategoriach naprawienia przez P. W. wyrządzonej przestępstwem szkody, nie zaś w kategoriach zwrotu pożyczki, jak tego pragnie oskarżony. Dla przyjęcia zaistnienia przestępstwa oszustwa konieczne jest m.in. ustalenie, że sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, niekoniecznie zaś korzyść tę musiał osiągnąć. W niniejszej sprawie ewidentnie istniejący po stronie oskarżonego brak zamiaru zapłaty za pobrane paliwo wskazywał jednoznacznie na cel działania sprawcy – korzyść majątkową, jaką z tego tytułu miał osiągnąć.

Zgodnie z brzmieniem art. 447 § 1 k.p.k., w przypadku zaskarżenia wyroku Sądu I instancji w całości, kontrola odwoławcza obejmuje również orzeczenie o karze. Odnosząc się do wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego P. W. przez Sąd I instancji, stwierdzić należy, iż jest ona słuszna i wyważona. Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił całokształt okoliczności rzutuujących na wymiar kary, należycie je wyważył i wydał sprawiedliwe rozstrzygnięcie. Sąd odwoławczy w pełni podziela wszelkie wywody pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary oskarżonemu, podkreślając, iż prawidłowym było, w świetle postawy oskarżonego w toku procesu, zastosowanie poprzez art. 195 § 1 k.k. dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. orzeczonej w niniejszej sprawie kary z pewnością nie można uznać za rażąco niesprawiedliwie surową.

Mając na uwadze powyższe Sąd Odwoławczy nie dopatrył się żadnych okoliczności, które nakazywałyby zmienić lub uchylić zaskarżony wyrok, w związku z czym utrzymał go w mocy.

W związku z tym, że wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony zarówno przez oskarżyciela publicznego i oskarżonego, żadnego z wniesionych środków odwoławczych nie uwzględniono, koszty procesu za postępowanie odwoławcze, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., ponieść winni po połowie – Skarb Państwa i oskarżony. Całość kosztów ustalono na kwotę 50 złotych, na którą składają się: 30 zł za informację z KRK oraz 20 zł tytułem ryczałtu za doręczenia. Tym samym P. W. obciąża zwrot kwoty 25 złotych. W ramach orzeczenia o kosztach, Sąd Okręgowy na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu opłatę za II instancję w wysokości 200 zł.

Katarzyna Stolarek Alina Siatecka Agata Adamczewska